

Förnamn *

Margareta

Kort personligt budskap till socialstyrelsen, riksdag och regering *

Allvarligt sjuka människor måste tas på allvar. Vi kan inte enbart ha en "löpande band"-sjukvård som tar hand om de lätt sjuka och avvisar resten som psykiskt sjuka.

Hur fungerar vården i samband med diagnos och behandling för dig idag?

Vilken vård? Efter bilolyckan 1995 har jag fortfarande inte fått någon vård eller blivit ordentligt undersökt. Eftersom jag har bytt jobb och flyttat flera gånger, så har jag träffat ca 30 läkare vid det här laget, mest stafettläkare. Jag "kan inte ha" de symptom jag pratar om, så det finns ingen anledning att undersöka mig. Utlovade remisser har inte skrivits. Däremot har det gjorts flera psykologiska bedömningar. Omöjligt att bli tagen på allvar. Omöjligt att bli undersökt. På nuvarande VC där jag sökte hjälp första gången i november 2016 när symptomen spårade ur totalt och jag tappade kontrollen över kroppen, så tillåts jag inte ens boka läkartid. Jag har försökt skriva egen vårdbegäran, men blir bara hänvisad till VC. Jag vet inte vart jag ska vända mig eller vad jag ska ta mig till. Jag har drabbats av läkarfobi och är numera livrädd för att ha med vården att göra. Varför skulle jag simulera smärtor och förlamningssymptom? Vad jag kan se på nätet, så är jag långt ifrån ensam om att ha liknande allvarliga symptom. Fast jag blir förskräckt över att ingen annan heller tycks få hjälp. Jag har dock träffat ett antal fysioterapeuter under åren som har hjälpt mig så gott de har förmått. Men det löser inte problemet. När jag vid ett tidigare tillfälle blev sjukskriven, så ansåg handläggaren på Försäkringskassan att "smärta inte är någon ursäkt för att slippa jobba" och trodde inte på de övriga symptomen. Den extremt otrevliga handläggaren trodde sig "veta" att jag ljugit för läkaren som sjukskrev mig, trots att handläggaren aldrig ens träffat mig.

Är det några speciella problem som du vill framhålla?

Alldeles för många stafettläkare som inte bryr sig. Alldeles för lite kunskaper hos läkare man träffar. Alldeles för lite tid för att man ska hinna redogöra för besvären. Om man lämnar en skriftlig redogörelse så läses den inte. Allra värst att inte bli tagen på allvar, utan bara bli avfärdad som hypokondriker. Alla besvär banaliseras till ingenting. Inte ens tillåtas träffa läkare.

Förbättringsförslag, framtida utmaningar, hur kan vårdprocesser, system, verktyg, organisation etc. förbättras?

Man kan ju börja med att ta patienter på allvar och sprida den medicinska kunskap som faktiskt finns.

Skulle ett nationellt kunskapscentrum där aktuell vetenskap och beprövad erfarenhet om svåra kroniska besvär efter nack-, rygg- och hjärnskador samlas kunna hjälpa dig?

Jag hoppas det.

Något övrigt som du önskar nämna?

När man lyssnar på politiker, så får man intrycket att sjukdomar inte finns, utan att det enda som finns är lata människor som inte är tillräckligt motiverade för att jobba. Problem försvinner inte bara för att man stoppar huvudet i sanden och låtsas att de inte finns. Eller blir nästa åtgärd att dela ut självmordpiller till de allvarligt sjuka människorna, så att de inte ligger samhället till last? Det vore också hederligare att lägga ned Försäkringskassan och istället minska de sociala avgifterna, istället för att trakassera allvarligt sjuka människor som redan har det nog djävligt. Jag önskar att någon kunde stå på patienternas sida för omväxlings skull.